

отъ стары-тѣ улови други-тѣ за рѣжж и гы вмѣкна
вжтрѣ въ двора.

— Некъ да бжде тѣй, продума единъ отъ тѣхъ
и обѣрса лице-то си съ рѣжж, като че си умы-
ваше рѣцѣ-тѣ и лице-то отъ нѣкакъвъ си грѣхъ.

— Да ли ще сж тука тѣ аджеба? попыта второй.

— Ще видимъ. Иванчо! извика старый госпо-
даръ на кѣщж-тѣ.

Завчасъ довтаса единъ младъ чървендалестъ,
съ тънки черны мустацы Българинъ.

— Не знаешъ ли ты Желя, кое Никола да ли
сж тука сега въ града?

— Никола, струва ми ся да е тука, защо-то го
видѣхъ вчера, а Желя незнамъ, отговори младый.

— Иди вижъ да ли сж тука или не, и—ако сж
тука, кажи имъ да додѣтъ.

— Добрѣ.

— НикоМУ нищо не казвай.

— Твърдѣ добрѣ.

Слѣдъ малко время показахъ ся тѣя двама-та,
изъ подъ разны улички и, единъ подиръ другъ,
влѣзохъ въ двора. Тѣя мѣжи, познати въ града
Шюмень за влѣхвы, бѣхъ съвсѣмъ противоположни
по тѣлосложение-то си. Единый отъ тѣхъ Желе,
бѣше човѣкъ срѣдентъ рѣстъ, нѣ виждаше ся да е